

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONG … TOT 77 JAAR

8e JAARGANG — No 36

PRIJS 6 FRS

NEDERLAND 40 CTS

Op de vooravond van zijn Kroning is de Koning van Ruritania op jacht in gezelschap van Rudolf Rassendyll, een Engelsman die zijn vacantie doorbrengt in het Koninkrijk. Rassendyll is een verre verwante van de Koning en gelijkt op hem als twee druppels water...

Doch Michael, hertog van Strelsau en halfbroer van de Koning wil de troon van het Koninkrijk veroveren. Met dit doel aarzelt hij niet een samenzwering op touw te zetten tegen de Koning. Met zijn luitenant Rupert de Hentzau, bespreekt hij de val van zijn halfbroer.

We vinden op dit ogenblik de Koning en zijn gast in een gezellig jachtpaviljoen...

Naar een Technicolorfilm van Metro Goldwyn Mayer

EEN VOLLEDIG VERHAAL IN VIJF BLADZIJDEN DOOR FRANS CRAENHALS.

DE GEVANGENE VAN ZENDA

Kolonel Zapt stelt Rassendyll voor de monarchie te redden en de koning op de plechtigheid te vervangen. Rassendyll schrikt op... De koning vervangen? Dat kan hij niet doen! Eindelijk aanvaardt hij toch, de rol van de koning te spelen gedurende de kroning. De koning van Ruritania, die nog steeds bewusteloos is, wordt in een kelder opgesloten.
Kolonel Zapt en Fritz von Tarlenheim brengen hem vlug op de hoogte van de verschillende plechtigheden en redevoeringen...

In de kathedraal, waar de kroning zal plaats vinden, wacht heel het hof op de aankomst van de vorst. Tussen de menigte staan de hertog van Strelsau en zijn luitenant. Ze bespreken de toestand...
Rupert, wat heb je gevonden om hem te beletten te komen?
Een stevig verdovingsmiddel in zijn wijn! Wees gerust, hij slaapt nog steeds...

Doch Antoinette de Mauban, de verloofde van de koning, heeft het gesprek gehoord...
In zijn honger naar macht en roem is Michael tot alles bekwaam. Men moet verhinderen, dat...

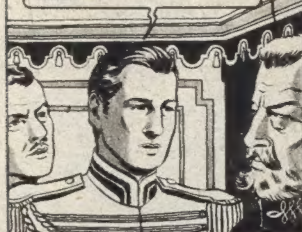

Doch plotseling komt er beweging in de rijen van de hovelingen. Men hoort klaroengeschal en een geestdriftige menigte roept: « Leve de koning! Lang leve de koning! »
De koning? Wat betekent dat? Je vertelde me zo even dat je hem verdoofd had.
Daar snap ik niets van...

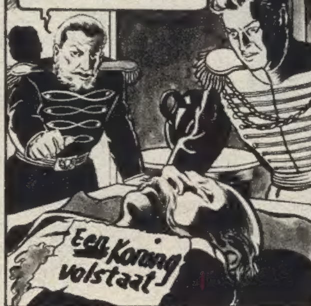

Iemand geraakte van ons complot op de hoogte. Ik loop naar het paleis om te zien wat er daar gaande is...
Ga, doch het is nu toch te laat...

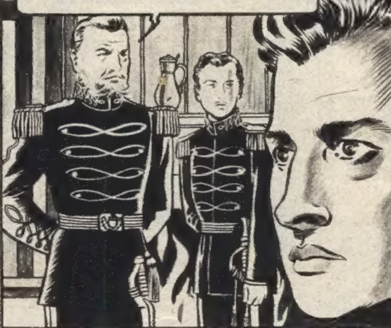

Rassendyll speelt, ondanks zijn angst, de rol van de koning voortreffelijk. Alles loopt als gesmeerd...

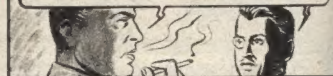

Zelfs de halfbroer van de koning, die kookt van woede, merkt niet dat het Rassendyll is die gekroond wordt...

Na de plechtigheid opent de man, die iedereen voor de koning aanziet, het groot bal. Rassendyll maakt kennis met prinses Flavia. Hij vindt haar heel lief.

Laat in de nacht, wanneer alle plechtigheden voorbij zijn, wordt Rassendyll naar het koninklijk kasteel gebracht...
Wat een dag! Het angstzweet is me meer dan één keer uitgebroken, maar je hebt je schitterend gehouden. Je hebt stalen zenuwen!
Dank je. Ik ben heel blij dat de dag ten einde is.

Doch een onaangename verrassing wacht hen...
Neen, dat is koning niet! Het is zijn kamerknecht, Joseph, die werd neergestoken...
En hier een briefje... Men heeft onze list ontdekt!
Een koning volstaat.

Afschuwelijk! Waar is de koning? En wat gaan we doen?
Je moet je rol verder spelen, Rassendyll. Indien Michaël ons geheim ontdekte, gaf hij zich tegelijkertijd bloot door de ware koning te ontvoeren. Je leven is in gevaar...

Bij de hertog...
Heb je nieuws?
Buitengewoon nieuws! De koning kreeg zijn verdovingsmiddel en niet hij werd gisteren gekroond, doch zijn trouwe vriend, de Engelsman Rassendyll!

De echte koning is in mijn macht, m'n beste hertog. En je weet dat men voor echte koningen een losgeld betaald. Je krijgt hem voor 20.000 pond!

Je bent een schurk, Rupert, doch ik stel je diensten op prijs. Ik geef je wat je vraagt. Breng mijn broer naar mijn kasteel van Zenda. Rassendyll moeten we in handen krijgen en... zijn dood door de menigte laten bevestigen! Ik ben dan automatisch zijn troonopvolger! Snap je me?
Uitstekend, hertog!

Antoinette de Mauban hoorde ook dit gesprek...
Michaël is gek! Z'n haat voor zijn halfbroer is zo groot, dat hij tot alles in staat is. Ik moet Rassendyll verwittigen!

De hertog van Strelsau aanziet me voor een kind dat zijn interessen blindelings dient! Hij vergist zich. Mijn eigen belang voor alles! Ik ga dadelijk naar Rassendyll. Misschien biedt hij me veel meer...

In het kasteel, waar Rassendyll zijn rol verder speelt... Rupert heeft een privé-audientie gevraagd...
Rupert, je ontvoerde de koning. Spreek op, waar is hij?
Kolonel Zapt, ik wens met Rassendyll te spreken. Met hem alléén!

Ik geloof, m'n beste, dat wij elkaar goed zullen begrijpen. Ik bied je het koninkrijk Ruritania. Daarvoor hoef je slechts het kasteel van Zenda aan te vallen, want daar wordt de echte koning gevangen gehouden. Zijn halfbroer laat hem bewaken door twee soldaten, die het bevel kregen hem bij het minste alarm neer te vellen. Val het kasteel aan, en je bent van de koning verlost. Niets belet je dan nog de macht voor goed in handen te houden... Dan zou je mijn meester, de hertog van Strelsau, kunnen verbannen en mij al zijn bezittingen en titels schenken...

Eén ding heb je vergeten, Rupert, en dat is dat ik je terstond kan doen aanhouden.

Zo dat je antwoord is, pas dan op, Rassendyll ! Je kent me slecht...

Bliksemsnel heeft Rupert een dolk uit zijn mouw getrokken en met kracht naar zijn tegenstrever geslingerd... Rassendyll kon de dolk gelukkig ontwijken.

DAK

Met een kattenrapte springt de verrader door het venster en verdwijnt in het woud...

De drie heren zijn nauwelijks van hun ontroering bekomen, of een vertrouweling van Antoinette de Mauban komt op het kasteel toe...

Mijn meesteres laat zeggen, dat de koning gevangen werd op het kasteel van Zenda. Zij vraagt het kasteel binnen te dringen... Daar zal ze je alle nodige aanwijzingen geven om de koning te verlossen...

De hemel is met ons ! Dat is het wat we nodig hebben ! Heren, ik ga deze avond naar het kasteel van Zenda en zal trachten de koning uit de klauwen van de hertog te bevrijden...

's Nachts in het kasteel van Zenda. Rassendyll zwemt over de slotgracht.

Is alles in orde ?

Ja, op 100 meter van hier wachten 300 ruiters op het sein voor de aanval !

Antoinette legt nauwkeurig uit waar de koning geketend ligt.

Pas goed op, want heel het huis is vol soldaten. Rupert is ook hier. Ga en dat God je behoede. Indien je opzet gelukt, zal mijn dienaar je aan de valbrug opwachten en ze voor je neerlaten...

Rassendyll en de dienaar sluipen door de donkere gangen. Plotseling horen ze harde stemmen...

Wat ben je bij Rassendyll gaan doen ? Je hebt me verraden, niet waar ? Spreek op, Rupert !

Ze horen het gerucht van een gevecht en dan een kreet...

AAAAAI !

Dat was de hertog ! De valse Rupert heeft hem neergestoken...

Enkele ogenblikken later verlaat Rupert de kamer van de hertog...

Hij begon me op de zenuwen te werken. Hij heeft slechts wat hij... maar wat is dat?

Rupert ontdekte de dienaar, die gereed staat om de valbrug neer te laten. Geruisloos sluipt hij achter de man en slaat hem neer...

Intussen is Rassendyll aan de cel gekomen, waar de twee bewakers van de koning zitten...

Ik heb slaap. Ik zit hier nu reeds vier uren...

De rest slikt hij weer in, want de revolver van Rassendyll is dreigend op hem gericht. De jonge man moet zich vlug achter een zuil verbergen, want daar komt de tweede bewaker opdagen...

Wat heb je ? Ben je ziek ?...

Rassendyll wordt door zijn eigen schaduw verraden... De tweede bewaker valt Rassendyll in de rug aan en beveelt zijn gezel...

Steek de gevangene neer! Vlug!

Zie keerzijde

De eerste bewaker beseft meteen de toestand. Hij stormt naar de cel van de koning...

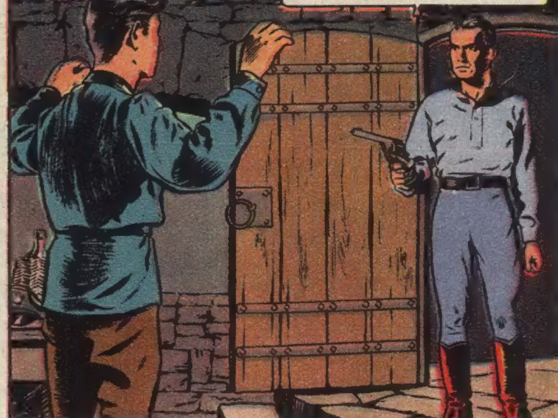

Intussen slaagt Rassendyll er echter in zijn aanvaller af te gooien en neer te smakken...

Dan springt hij op de tweede, net op het ogenblik dat deze de koning de fatale stoot wil toebrengen...

Rassendyll vecht met de bewaker op leven en dood.

Na enkele minuten heeft hij de bovenhand en duwt zijn vijand in de kuil welke reeds voor het lijk van de koning gereed gemaakt was...
AAAI !...

Rassendyll ? Hoe zal ik je danken ? Ik ben gewond... Ik heb koorts... En de kroning ? Wat is er gebeurd ?...
Blijf stil liggen. Alles is in orde... Je bevrijding is nabij... Nu zal ik je terug opsluiten, dan ben je veiliger. Over weinig uren verklaar ik je alles... Tot spoedig !

RUPERT !...
Ja, Rupert. Geef me dadelijk die sleutel, mijnheer Rassendyll !

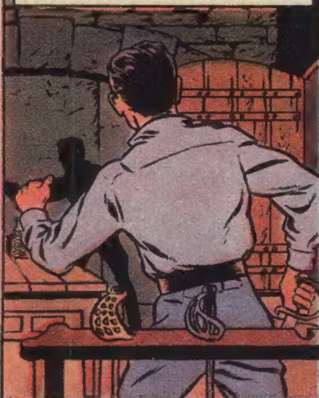

Neen ? Ook goed ! Je begrijpt natuurlijk dat je rol hier ten einde is...

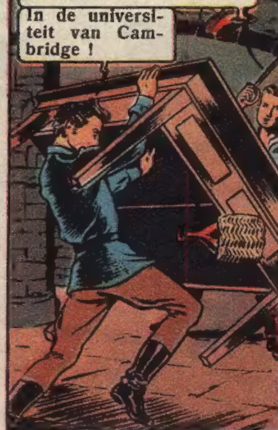

Ja, dat zie ik goed in. Sta me toe een laatste sigaret te roken...

Dank je... En ik gaf graag de helft van mijn koninkrijk voor één lucifer...
Je neemt het niet tragisch! Wel, sterf dan lachend. Dat is mij om het even !

Rassendyll ontsteekt de lucifer en gooit dan het pak sigaretten aan Rupert...

Om dit op te vangen is de aandacht van Rupert voor één ogenblik afgeleid. Van dit moment maakt Rassendyll gebruik...

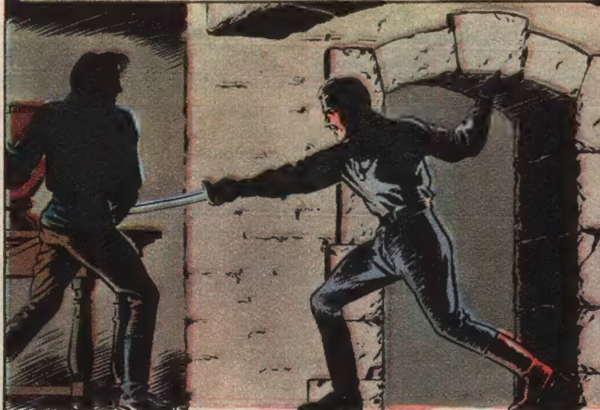

Hij kan de verrader ontwapenen, doch deze bewaart zijn koelbloedigheid, grijpt een sabel en bedreigt zijn vijand...

Verdomd ! Waar leerde je met meubels vechten?
In de universiteit van Cambridge !

Rassendyll kan op zijn beurt een sabel grijpen...
Schermen leerde ik daar ook, m'n waarde !

Goed. Ik zal je de laatste les geven... EN GARDE !...

Kolonel Zapt en Fritz von Tarlenheim worden ongerust...
Hij is reeds meer dan een uur weg... Geloof je dat...
Ik weet niet meer wat ik er van denken moet. Indien Rassendyll's opzet niet slaagt is de koning verloren, dat staat vast.

In het kasteel... Rupert de Hentzau is een buitengewoon knap schermer. Rassendyll moet wijken, doch hij doet het zodanig, dat hij de valbrug steeds meer nadert...

Rupert doorziet de list. Hij slaat nog krachtiger en nauwkeuriger toe. Doch, het is te laat...

Met één zwaai van zijn sabel snijdt Rassendyll het touw door... De valbrug gaat met donderend geraas naar beneden...

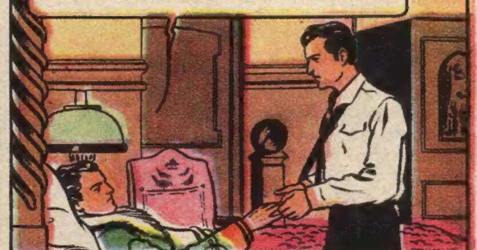

Rupert profiteert van dit ogenblik om zijn tegenstrever ernstig te treffen aan de schouder...

Op het bevel van kolonel Zapt stormen driehonderd ruiters het kasteel van Zenda binnen. Er ontstaat een kort, doch hardnekkig gevecht...
PANG
PANG

Rassendyu voelt zijn krachten begeven, uit zijn schouder stroomt het bloed op de grond neer. Rupert hoort het geschut naderen...

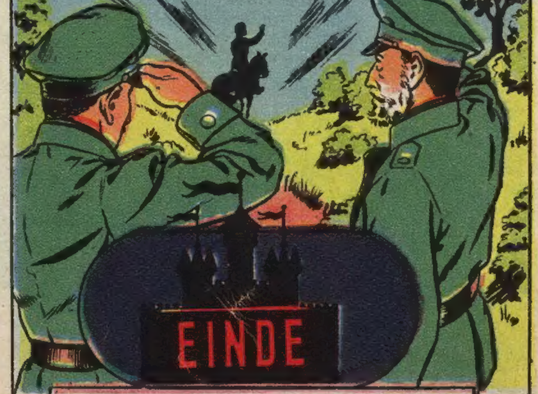

Hij loopt plotseling naar het venster en slaat het stuk...
Vaarwel, Rassendyll ! Je hebt gewonnen, doch je krijgt me niet levend in handen !

Terwijl Rupert in de slotgracht springt, valt Rassendyll bewusteloos neer...

Enkele dagen gaan voorbij... Rassendyll is alweer op de been, alhoewel hij nog erg zwak is. Het eerste bezoek dat hij aflegt is natuurlijk voor de koning, die langzaam weer opknapt...
Rassendyll, ik kan je niet genoeg bedanken voor alles wat je deed voor mij en voor mijn land. Ik dank je ook omdat jij me leerde hoe een koning zich moet gedragen. Ik zal trachten je voorbeeld altijd te volgen...

Dan neemt de Brit afscheid van prinses Flavia...
Prinses, ik hoop dat je het niet kwalijk neemt dat ik me voor de koning liet doorgaan. Aan die avond en dat bal bewaar ik de schoonste herinnering van m'n leven...

Rassendyll wordt door kolonel Zapt en Fritz von Tarlenheim tot aan de grens begeleid...
Ik dank je, Rassendyll. Ware de koning gestorven, ik zou zijn evenbeeld met evenveel trouw en toewijding gediend hebben...
Vaarwel, vrienden !

Op het ogenblik dat Rassendyll uit het oog zal verdwijnen, groeten de twee soldaten instinctmatig de man die door zijn dapperheid en trouw waardig was een KONING te zijn...
EINDE

FELIX DE BOECK

SCHILDER BIJ DE GENADE GODS

FELIX DE BOECK

werd geboren te Drogenbos aan de rand van de Belgische hoofdstad in het jaar 1898 op de boerderij van zijn ouders. Na twee jaar doorgebracht te hebben op de plaatselijke lagere school, ging hij naar het St. Pieterscollege in het naburige Ukkel, waar hij de oudere humaniora volgde. Daar ontwaakte in hem zijn schildersroeping. De brieven van Vincent van Gogh aan zijn broer maakten een diepe indruk op hem. Van Eyck, Breughel en Rembrandt zijn de bekende namen die hem over de lippen komen, wanneer men hem naar de grootmeesters vraagt die hij het meest apprecieert.

Pieter Buckinx schreef over hem een studie die in « De Gids » verscheen. Jan Walravens publiceerde bij De Sikkel een monografie over Felix De Boeck. De Franse dichter Henri Pichette bereidt eveneens een studie voor. Koningin Elisabeth bezit van hem een protret van de Franse schrijver Romain Rolland, de fijne kunstkenner Herman Teirlinck een Moederkop, en zelfs in het museum van Grenoble (Frankrijk) kan men werken van Felix De Boeck aantreffen. De retrospectieve tentoonstelling die hij verleden jaar in de « Galerie Giroux » te Brussel hield, kende een groot succes. Meer dan vijftig bladen schreven toen over zijn werk. De radio nam hem een lang interview af. Urbain van de Voorde schreef er een halve bladzijde over in « De Standaard », en zelfs « Les Lettres Françaises » van Parijs, publiceerden een uitvoerige bespreking van zijn werk. En zo kreeg Felix De Boeck, die de publiciteit niet zocht (de uitzondering bevestigt de regel), niettemin de erkenning van zijn levenswerk.

Mijn leven lang zou ik dezelfde onderwerpen kunnen schilderen, zo verklaarde schilder Felix De Boeck van Drogenbos, bij Brussel, toen ik voor een paar weken een bezoek bracht aan zijn atelier. En inderdaad, na zijn beste schilderijen te hebben gezien, moest ik vaststellen dat dezelfde thema's steeds terugkwamen : moeder en kind, de hoeve, zijn vrienden en dan vooral zijn zelfportretten. Al die zelfportretten zijn geen herhaling van dezelfde pose, belichting, kleur, enz. Het is een rijke verscheidenheid van voorstelling en uitdrukking. Ze hebben allen hun eigen stemming en bekoring, gaande van het tragisch bewogen gelaat tot de serene gelatenheid van een tot rust gekomen méns.

OM het grondig verschil van al die varianten op dezelfde thema's te illustreren, herinnerde Felix De Boeck me aan de symphonieën van Beethoven en andere componisten die een werk bouwen op een bonte verscheidenheid van varianten op enkele thema's.

— Vóór een paar jaar kwam een van mijn beste vrienden om het leven in het Sabenaongeluk van Gander, waarvan je wel gehoord hebt, zo vertelde De Boeck. Om de nagedachtenis van mijn vriend Devoogt te eren, schilderde ik vier verschillende portretten van hem voor zijn vier intiemste vrienden. Ik liet ze één voor één komen, en één van de vier schilderijen kiezen. Ze kozen allen een verschillend werk, alhoewel men zou verwacht hebben dat hun voorkeur zou uitgegaan zijn naar « het best geslaagde »...

SCHILDER EN BOER

FELIX DE BOECK is geen schilder van beroep, al schildert hij veel beter dan de meeste beroepsschilders. Hij tekende veel, en wou graag ingewijd worden in de geheimen van die plastische kunst. Daar zorgde de graveur Craps voor, die in die jaren ook te Drogenbos woonde. Na zijn rethorika wou De Boeck naar de universiteit om er de klassieke letteren te studeren, omdat hij toen reeds had besloten geen broodschilder te worden. Ten gevolge van de oorlogsomstandigheden bleek dat onmogelijk. (Men schreef toen 1916) De Boeck bleef thuis en hielp op de ouderlijke hoeve, naast de Zenne gelegen aan de voet van de « Cher Ami ».

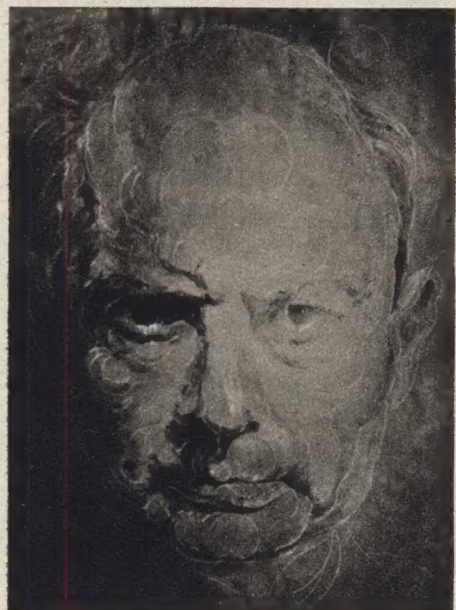
Sinds 1916 boert De Boeck.

Tekenen doet hij iedere avond na de zware dagtaak op het land of in de schuren.

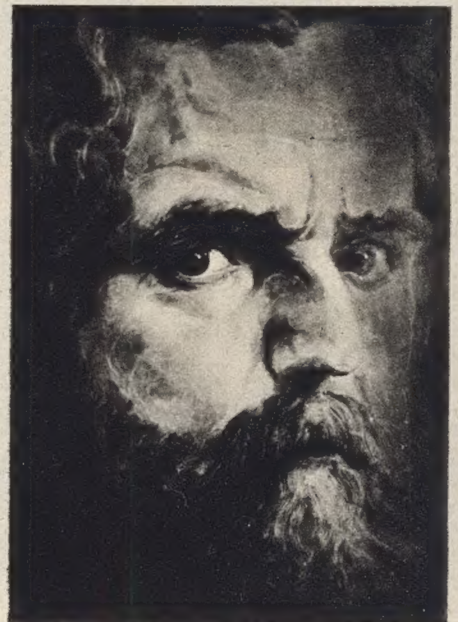
Schilderen doet hij alleen 's Zondags. Dan verschanst hij zich in zijn atelier boven de keuken, en werkt hij de onderwerpen uit die hem een week lang onder het werk gerijpt zijn. Deze Zondagmethode vindt De Boeck de beste, omdat hij zo ten minste een vrij man is met een zelfstandig bestaan, en hij zijn kunst niet moet ondergeschikt maken aan levenseisen, en de wet van vraag en aanbod.

IN HET ATELIER

WAT me bij mijn kennismaking met Felix De Boeck dadelijk opviel, was zijn physische gelijkenis met de grote banneling Albert Servaes, de schilder van de Kruisweg van Orval en de beroemde gekruisigde Christus. De Boeck heeft ook een schone volle baard, draagt ook een bril. Hij is niet alleen voor zichzelf een rijk onderwerp, maar eveneens voor goede portretfotografen die niet alle dagen de gelegenheid hebben zo'n schone boerenkoppen die men nu alleen nog in de Alpen vindt, in de lens te krijgen.

Zijn intieme vriend Devoogt.

Zelfportret uit vroeger jaren

In zijn atelier bewaart De Boeck zijn beste schilderijen uit zijn verschillende periodes. Want zoals iedere schilder heeft hij zijn eigen weg gezocht, met verschillende experimenten en onder allerlei invloeden. Hij heeft nu een zeer persoonlijke stijl bereikt.

In zijn werk komt het doodsmotief veelvuldig voor. Men begrijpt dat beter, wanneer men weet dat de schilder in korte tijd zijn ouders, zijn broer, en vier kinderen verloor, en zijn vijfde kind ziek achterbleef. Al die beproevingen hebben hem niet opstandig gemaakt. Felix de Boeck is een in-goed, deemoedig man. Wie bij hem eens te gast was, komt er graag terug. Zijn geloof is voor hem geen louter traditie, maar een diepe waarheid die zijn leven en zijn kunst een schone bezieling heeft gegeven en hem een evenwicht geschonken dat men zo zelden aantreft bij kunstenaars die doorgaans revolutionnaire, met hun eigen persoon zeer ingenomen mensen zijn.

In tegenstelling met vele andere schilders is Felix De Boeck geen commercieel schilder, en dat heeft zijn kunst zeer persoonlijk en vrij gehouden. Hij zit niet te wachten op bestellingen. Hij kan geen invloedrijke personen vleien. Hij is niet overal te zien. Felix De Boeck is een man die sinds veertig jaar stil zoekt naar de zuiverste uitdrukking van zijn diepste gevoelens.

ANDERS DAN DE ANDEREN

NIET alleen als mens is De Boeck anders dan de andere schilders. Ook zijn manier van schilderen is zeer persoonlijk. Vele schilders kunnen wel omgaan met een palet, maar onderschatten de tekening. Bij De Boeck heeft de tekening haar essentiële waarde behouden. De kleur is er maar om de lijn te bevestigen. Wanneer De Boeck een portret schildert, brengt hij eerst een laag verf, meestal tere tinten, aan op zijn paneel. (Hij schildert zelden op doek, bijna altijd op hout of unalit.) Op deze bijna effen kleurlaag tekent hij dan met een stift de contouren van zijn model. Zijn tekening is zeer zuiver en schoon, en doet onvermijdelijk aan een gravure en aan zijn meester de graveur Craps denken. In enkele rake lijnen weet Felix De Boeck de karakteristieken van een kop vast te leggen. Zo herkende ik op het eeste gezicht een portret van een onderpastoor die ik in geen vijftien jaar had gezien. Het was helemaal « hij ».

Johan DE BRABANDER.

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Ondertussen duurt het gevecht op de Grote Markt steeds voort. De kreten "Blauwvoet!... Blauwvoet!", hoort men bijna niet meer...

De Kerels moeten wijken voor de overmacht. Al vechtend bereikt een groot gedeelte de Ezelspoort en vlucht in de bossen...

De ganse nacht waken de Kerels angstvallig... Eindelijk breekt een nieuwe dag aan... Zal hij de totale nederlaag voor de Kerels van Vlaanderen brengen?

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

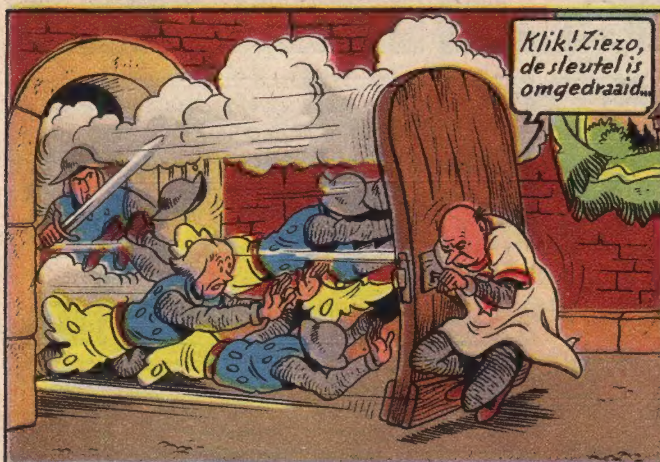
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De vledermuis is de zoon van de heks Alwina. Philip verjaagt hem en zijn moeder...

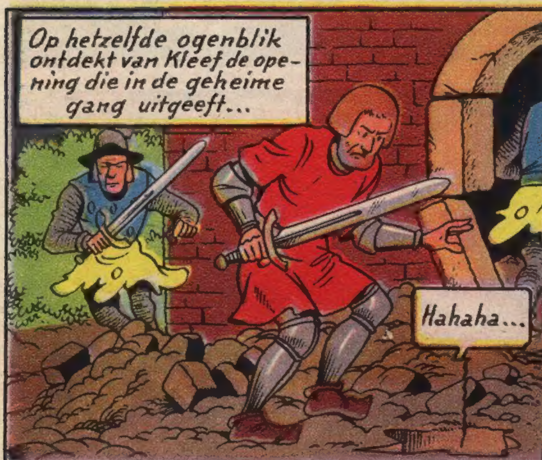

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 2|4, BRUSSEL

DE ROEP DER VERTEN

GISTEREN hoorde ik — onwillekeurig — twee jongens een gesprek voeren op de tram. De jongste deelde aan zijn vriend mede dat hij zeeman ging worden, en de lessen van de zeevaartschool volgen. Zijn andere kameraad vertelde dat hij daar vroeger ook aan gedacht had, maar dat zijn ouders het leven op zee een veel te avontuurlijk bestaan vonden. Zeelieden deugen niet, had hij te horen gekregen. Blijf liever aan land. Dat is in alle opzichten veiliger. Hij had er nog steeds spijt van zijn jongensdroom niet te kunnen verwezenlijken. Hij zat nu « opgesloten » in een bureau van een staatsdienst en verveelde zich daar met het saaie werk in volstrekte veiligheid dood. Verder in het gesprek zei de staatsbediende nog dat zijn ouders hem ook gezegd hadden dat op zee varen goed was voor zeevolkeren zoals Engelsen, Fransen, enz. maar niet voor ons...

* * *

Toen ik dat hoorde, dacht ik aan ons roemrijk verleden op zee. Aan de tijd toen Brugge een wereldhaven was. Aan de Watergeuzen, die voor een groot gedeelte uit de Zuidelijke Nederlanden waren opgekomen, aan de Oostendse Compagnie. Gelukkig is er tijdens de jongste jaren een kentering gekomen in de onverschilligheid die men in België lang heeft betoond voor alles wat de zeevaart aanbelangde. Al hebben we maar 90 km. zeekust, we hebben sinds 1946 een eigen oorlogsmarine waarin talrijke jonge mannen hun legerdienst kunnen doen en de zee beter leren kennen. Die marine heeft verschillende goede schoolschepen. Er is de « Mercator ». De Belgische handelsvloot wordt ieder jaar groter. Antwerpen is een wereldhaven. Onze handel en onze verbindingen met Kongo hebben een steeds grotere vloot nodig. Op zee ligt er een grote toekomst. De moderne zeevaart heeft zoveel verschillende beroepen nodig. Op een groot schip zijn bijna alle belangrijke beroepen vertegenwoordigd.

De zee mag voor ons niet langer een dichterlijk onderwerp blijven en een vacantieoord. De zee belooft een schone toekomst aan jongens met gezond verstand en kloeke armen !

Kuifje

MODERNE HELDEN

Wanneer we aan helden denken, dan stellen we ons steeds stoere kerels voor in stalen wapenrustingen op vurige paarden, of Vikings op de brug van hun snek, het zwaard in de hand. Moderne helden zien er anders uit. Mooier zijn ze niet. Ze komen er eer voor als sprinkhanen. Ze kruipen in hun stuurcabines, hanteren stuurknuppels en breken met een gedonder dat de Thor, de dondergod, moet ontstemmen door de geluidsmuur...

HOU JE VAN DE DIEREN ?

ONZE JACKY

WE hebben sinds een week een hondje, en het is me nogal een kwant, onze Jacky. Als we 's morgens opstaan, komt hij op ons af, staat op zijn achterste poten en gaat voor onze voeten op de grond liggen tot hij « gepakt » wordt. Als je dan een paar woorden tot hem spreekt, is alles in orde en gaat Jacky plaats nemen op zijn troon, in dit geval een zetel. Daar hij echter nog klein is, kan hij er nog niet al te goed in. Dan staat hij er met zijn voorpootjes in en tracht hij er zijn achterste poten ook in te krijgen en dat is dikwijls heel grappig. Eenmaal er in, strekt hij zich triomfantelijk uit, heft de kop op en dan ligt er iets in zijn ogen dat zegt : *Ik ben er en ik blijf er !*

Deze week wint onze vriend Remi Mees van Balen-Wezel het album waarmee de beste zelf beleefde dierenanecdote beloond wordt. Welke lezer bezorgt ons nog een beter stukje voor volgende week ?

KUIFJE in de Sportwereld

DE GESCHIEDENIS VAN HET "BRUINE MONSTER"

Vorige Zondag stak het competitievoetbal weer van wal. In de hoogste klasse inzonderheid waren een reeks van verrassende resultaten te noteren : Anderlecht geklopt van Antwerp, die vorig seizoen zo'n geweldige strijd tegen de degradatie heeft geleverd. En Beerschot door F. C. Tilleur « ingeblikt » !

Dat is nu eenmaal voetbal : het spel vol onberekenbaarheden ! Het is overigens zeer de vraag of een eerste voetbalzondag, wanneer de meeste clubs nog naar de goede samenhang en de gewenste physische conditie streven, wel een houvast biedt voor wat in de komende zes maanden op de grote competitie-tafel zal worden opgedist.

Neen, op deze eerste resultaten mogen wij ons niet blind staren. Het lijkt ons veeleer gewenst bij de aanvang van deze nieuwe competitie even uit te wijden over de geschiedenis van het voetbal in het algemeen en over de tribulatis van het « bruine monster » in ons land in het bijzonder.

Jef Mermans.

DE ROMEINSE LEGIOENEN EN FLORENTIE

Wanneer het voetbalspel voor het eerst voeten in de grond kreeg, kan niemand met zekerheid zeggen.

In de sportgeschiedenis wordt met klem beweerd dat de legioenen van de Romeinse veldheer Julius Caesar reeds een spel beoefenden, dat enige gelijkenis met voetbal vertoont.

Feit is alleszins dat er in de middeleeuwen in Italië een spel werd beoefend, « gioro del calcio » of voetbalspel geheten. De spelers zochten ergens een klein terrein en met ploegen van ieder 27 man « stormden » zij dan tegen elkaar in. De bal mocht zowel met de handen als met de voeten worden gespeeld en vaak ging het er daarbij vrij onzacht aan toe. Dit « gioco del calcio » floreerde inzonderheid te Florentië en de geschriften uit die tijd leren ons dat o.m. de Pausen Leo X en Clement VII er ongemeen bedreven in waren.

Zo komt het dat de Italianen nu nog ten stelligste beweren dat Italië de bakermat van het voetbalspel is.

In de late middeleeuwen kreeg een haast gelijksoortig spel, « Soûle » genaamd, in Frankrijk en vooral in de westhoek van Normandië en Bretagne veel aanhang. Het was een hard en ruw spel, dat een onbeperkt aantal deelnemers in beide kampen tegen over elkaar bracht.

GEVANGENISSTRAF VOOR VOETBALLERS

Vrij algemeeen wordt evenwel aangenomen dat het voetbalspel in Engeland over de doopvont werd gehouden.

In de dertiende eeuw werd er op de Britse eilanden inderdaad reeds gewag gemaakt van het « football-play » of voetbalspel. Dit « football » had echter een moeilijke opgang. Koning Edward II die zich blijkbaar meer en beter gediend achtte door goede krijgslieden dan door goede spelers, zette zijn volk in een decreet van 12 Juni 1349 aan het schieten met de handboog intenser te beoefenen en de volkomen « onnuttige » ronde bal te laten rusten. Toen bleek dat de liefhebberij reeds te diep ingeworteld was en de aanhangers dit spel slechts node konden laten varen, liet Edward II verkonden dat de beoefenaars van het verboden spel zware gevangenisstraffen zouden oplopen.

Op de keper beschouwd was het koning Edward II er bij deze niet alleen om te doen goede boogschutters op te leiden voor de vele veldslagen, doch ook om het aantal... verminkten in zijn rijk zoveel mogelijk te beperken. Want dit « football » was in Engeland aanvankelijk een echte halsbrekerij. Er werd een bal, met zemelen gevuld, op een wijde vlakte gegooid tussen twee dorpen en overwinnaar werd dit dorp dat met de bal de kerktoren van het andere dorp kon bereiken. Er werd nog steeds met handen en voeten gespeeld. Iedereen mocht meedoen en de brutaliteiten liepen op de duur de spuitgaten uit.

ENGELAND DE BAKERMAT

Het is derhalve niet met zekerheid te zeggen of het voetbal in Engeland dan wel elders zijn ontstaan vond, doch in Engeland werden de spelregels voor het huidige voetbalspel opgemaakt en daarom heet men Albion de bakermat van dit spel.

Rond 1830 begon het « football », nu evenwel in wat verzachte vormen, het hoofd weer op te steken in de Engelse colleges. Er werd nog steeds met handen en voeten gespeeld. Een tiental jaren later was er sprake van een bond te stichten met vaste spelregels, doch de enen waren voorstander om de bal alleen met de voeten en de anderen om met handen en voeten blijven te spelen. Beide groeperingen dreven hun zin door en twee sportvertakkingen ondernamen hun wereldreis : voetbal en rugby.

Op 26 October 1863 richtten de onderscheidenlijke colleges de Football Association op.

In 1872 werd de eerste Beker van Engeland betwist. Achteraf verliet het voetbal het enge kader van de colleges en overal in de steden werden voetbalclubs opgericht. Het spel woei op een sterke bries over het kanaal en schoot direct wortel over het hele vasteland.

In 1875 werd het voetbal voor het eerst in België betwist. In 1881 werd F. C. Antwerp, de deken van de Belgische clubs, opgericht. Daarop volgden F. C. Luik, Rac. Brussel, F. C. Brugge, Gantoise, Leopold Club en later Daring Brussel en Union St. Gillis.

UNION ST. GILLIS DE MEESTE ROEM

De Belgische Voetbal Bond werd in 1895 opgericht en datzelfde jaar werd een Beker van België ingericht. Stil aan groeide het aantal clubs in ons land om rond 1925 plotseling een geweldige vlucht te nemen.

Gedenkwaardige gebeurtenissen en prestaties uit het 58-jarig bestaan van de Belgische voetbalcompetitie zijn :

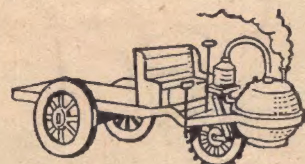

Rik Coppens.

1. Union St. Gills won 8 keer de titel in de hoogste klasse. Beerschot werd 7 maal Belgisch kampioen, Racing Brussel 6 keer, F. C. Luik en Daring Brussel elk 5 maal.
2. Union St. Gillis slaagde er in 60 wedstrijden achter elkaar zonder nederlaag te spelen. Dit elftal trad in de voetbalgeschiedenis als de « Union 60 ».
3. Antwerp F. C., de oudste club van het land, heeft de hoogste klasse nimmer verlaten. Het duurde evenwel tot in 1926 — 33 jaar dus ! — alvorens zij nationaal voetbalkampioen werd.
4. Racing Brussel en Union St. Gillis wonnen beide vier seizoenen achter elkaar de landelijke titel.

MARIO.

NATIONAAL KAMPIOENSCHAP voor ZEEPKISTEN

Op Zondag 20 September, wordt te Eupen op de bekende baan Am Rotenberg de IV Grote Prijs van België voor Zeepkisten verreden. Er werden reeds meer dan honderd deelnemers uit alle hoeken van België ingeschreven. Wie een aangename Zondaguitstap wil maken, vrage nu reeds aan zijn vader op Zondag 20 September eens naar het mooie Eupen te rijden.

BRIEVENBUS

JORIS VAN HUMBEECK van Brussel, *die zonder Kuifje geen week kan doorbrengen, had het geluk een reis naar Lourdes te maken en de enig mooie omgeving van deze bedevaartstad te verkennen. Hij heeft me dat bezoek in lyrische bewoordingen beschreven. Jij moet nog meer deelnemen aan onze prijsvragen, Joris !*

HUGO DE KEMPENEER van Haren *is van zijn fiets gevallen en heeft zijn linkerarm verstuikt. Ik hoop dat hij weer spoedig zal hersteld zijn. Hij zou graag een tekenhoekje in Kuifje zien verschijnen. Jammer genoeg is ons dat ten gevolge van plaatsgebrek niet mogelijk. Hij zou ook graag willen corresponderen in het Engels met een jongen van een jaar of 15 die houdt van moderne muziek, tekenen en knutselen. Hugo's adres luidt :* Verdunstraat, 408, Haren, Brussel II.

GEORGES DE TURCK van Eeklo *was zo vriendelijk me een prentje van zijn Plechtige Heilige Communie te zenden. Hij zou graag de handtekeningen van onze voornaamste tekenaars in zijn « poésie » willen zien. Zend ons dat boekje, Georges, en dan zorg ik er voor dat mijn medewerkers je « poésie » met een handtekening zullen bedenken. Hartelijk.*

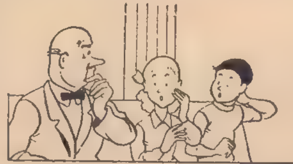
BERNARD DE MAZIERE van Wervik *is niet helemaal tevreden. Hij heeft o. a. liever verschillende vervolgverhalen in plaats van een volledig tekenverhaal. Daar zullen de meeste andere lezers wel niet mee eens zijn. Bernard zal binnen enkele weken wel aangenaam verrast worden. Nog wat geduld. Met mijn beste groeten aan heel de familie.*

Het tweede Salon van de Jeugd te Brussel kent groot succes

VERLEDEN Donderdag werd in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel het tweede Salon voor de Jeugd plechtig geopend. Van de eerste dag af kent het een groter succes dan verleden jaar. Kuifje heeft er een eigen theater, en door alle zalen ziet men tientallen jongens en meisjes lopen met onze nieuwe Uilenspiegelhoed.

Bob Demoor, de tekenaar van « De Leeuw van Vlaanderen », « De Kerels van Vlaanderen », « Meester Mus », enz. werd verleden Zaterdag urenlang belegerd door jonge lezers, die om een tekeningtje van een van zijn figuren vroegen. Het zweet parelde op Demoor's voorhoofd. Hij zuchtte, vroeg om erbarmen, maar niets te doen : tekenen moest hij zonder ophouden, tot eindelijk het belletje van de tentoonstelling het sluiten van de deuren aankondigde. Demoor ging daarna een goede pot pakken om weer op zijn effen te komen.

Vandaag komt Hergé, de vader van Kuifje zelf, aan de beurt. Indien je van hem een handtekening verlangt, dan raad ik je aan er van de eersten te zijn, want anders zou 't kunnen gebeuren dat je met verloren moeite naar 't Paleis voor Schone Kunsten zult gekomen zijn.

Vergeet ook niet, dat er nog amper enkele dagen overblijven om je Kuifje's Bons tegen het dubbele van hun normale waarde voor een van onze prachtige geschenken te ruilen aan de Kuifje's stand.

Volgende Zaterdag komt Willy Van der Steen zijn albums tekenen en Zondag sluit E. P. Jacobs de reeks.

IK WORD ZEEMAN

ZO ZEGGEN DE JONGENS DIE HET A. E. P. ZEEVAARTKAMP VAN HERBEUMONT MEEMAAKTEN.

TOEN ik vóór enkele dagen langs de prachtige Semoisvallei reed, bemerkte ik plots een hele reeks masten en wimpels achter een der hellingen die de vallei omzomen. Ik ga eens kijken en vind daar een tweehonderdtal jongens die er hun verlof doorbrengen in een A.E.P.-kamp dat in het teken van de zeevaart staat. In het centrum van het kamp verrijst een houten huisje met vermelding : Admiraal. En ja, de kampleider is geen alledaagse kampleider, maar voert de rang en de titel van admiraal ! Zijn jongens zijn geen alledaagse vacantiegasten, maar hadden hun verlof in het teken van de zeevaart gesteld.

Elk paviljoen heeft matrozen eerste en tweede klasse, vaandrigs en een kapitein. De admiraal-kampleider werd bijgestaan door een schout bij nacht. Tussen de paviljoenen lopen er geen wegen, maar « kanalen » die ieder een eigen naam hebben. In elk paviljoen huist een scheepsbemanning. Elk schip heeft een doorgaans bekende naam zoals de « Pinta », « De Reygher », enz. Er heerst een schitterende geest in het kamp, gelegen in een van de mooiste hoekjes van ons land. Een extra-keuken draagt daar natuurlijk ook het hare toe bij. Ik ben er van overtuigd, dat de jongens die dit jaar hun vacantie op het eiland Herbeumont doorgebracht hebben (een eiland dat je natuurlijk in geen enkel atlas zult aantreffen) die weken niet gauw zullen vergeten en er het A.E.P. en Herman Boon, de admiraal, die dit alles organiseerden, dankbaar zullen voor blijven. **JOHAN.**

DE KUIFJE'S CLUB GROEIT EN BLOEIT

Een nieuwe club te Kortrijk

PHILIP SABBE, Nieuwstraat, 10, KORTRIJK, schrijft me dat hij met een tiental vrienden een een nieuwe club gesticht heeft in de Guldensporenstede. Hij heeft zijn club « De Vrolijke Bengels » genoemd en zijn mannen reeds ingedeeld in drie patroeljes. Wie zich bij de Vrolijke Bengels wil aansluiten, stelle zich rechtstreeks in verbinding met clubleider Philip Sabbe.

Een nieuwe club te Diepenbeek

ONZE trouwe lezer H. SOURBRON, van DIEPENBEEK, heeft met verschillende vrienden in zijn gemeente een Kuifje's Club opgericht. Ze hebben reeds een eigen poppenkast en houden regelmatig vergaderingen in hun... rovershol ! Lezers uit de omgeving melden zich aan bij H. Sourbron.

De eerste benoemingen

van kapiteins en luitenanten zullen volgende week in Kuifje verschijnen. Clubleiders die de speciale opdracht nummer twee, tengevolge van hun vacantie nog niet hebben uitgevoerd, worden dringend verzocht die zaak in orde te brengen, want anders kan hun benoeming niet doorgaan. Volgende week krijgen de clubleiders die de tweede speciale opdracht goed uitvoerden, een derde speciale opdracht toegezonden.

WIE RICHT ER DEZE WEEK NOG EEN NIEUWE KUIFJES CLUB OP ?

Drama in het Woud

Towne werd er van beschuldigd hout te hebben gestolen uit de staatsdomeinen. De ware schuldige is Morley. Deze laatste weet dat Mark Trail de waarheid op het spoor is en wil de jonge man uit de weg ruimen...

(Wordt voortgezet.)

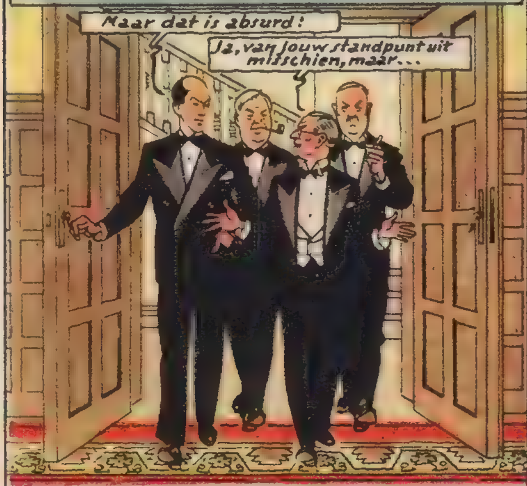

HET GELE TEKEN

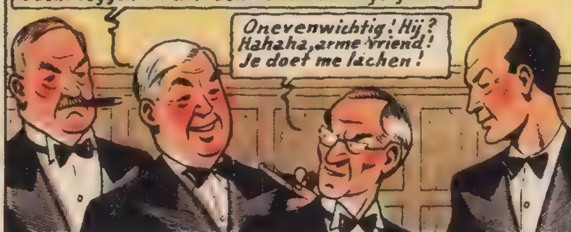
Blake werd belast met het onderzoek naar de geheimzinnige boosdoener, het Gele Teken. Hij zit met Mortimer in de Centaur Club. Mortimer bemerkt dat een paneel van het venster geopend is...

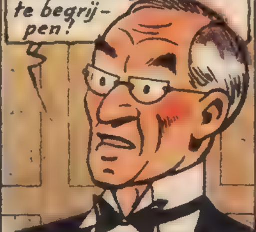
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

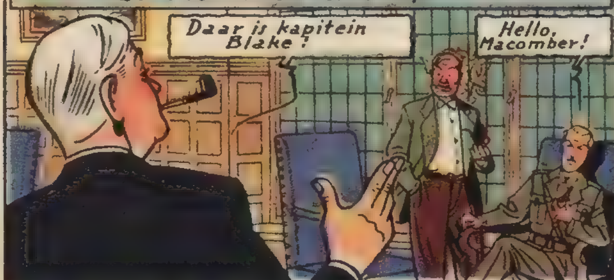

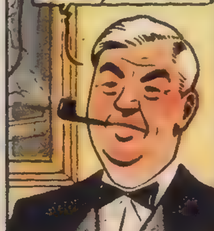

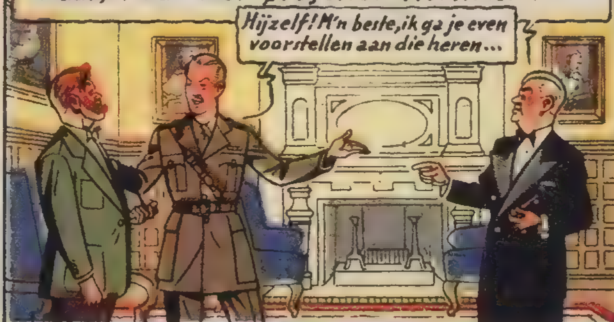

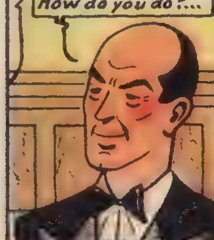

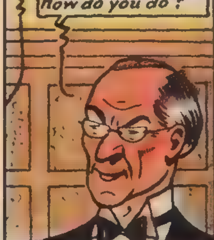

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

LOBO DE WILDE HOND

Bento, de zwarte hengst, die met zijn troep over de rivier zwom om aan zijn aanvallers te ontsnappen, draaft zonder verpozen over de prairie. Het gras is dor en schaars geworden. De paarden vermageren zienderogen en een van hen stierf een geheimzinnige dood...

DITMAAL schieten de krengeneters bij hun taak te kort en weldra hangt er over heel de omgeving een verpestende reuk.

Twee mannen komen op grote muilezels, behangen met zakken en manden, aangereden. Ze zitten reeds twee dagen in het zadel want ze gingen, juist voor het regenseizoen een lange tocht over de prairie onmogelijk maakt, levensmiddelen inkopen op de dichtstbije markt. De jongste van de twee heeft een blanke huid en is nog half als een stedeling gekleed. Plotseling legt hij de hand op de maag en zijn gezicht wordt groen.

— Verduiveld, roept zijn makker, rijd vlug een eind verder. Ik ga even kijken wat het zijn mag.

Hij knoopt zijn halsdoek voor neus en mond en duwt zijn muilezel, die er blijkbaar niets voor voelt nog dichter te gaan, vooruit. Daar ziet de ruiter het lijk.

— Dat zou een jararaca kunnen zijn, murmelt hij, maar ik zie de zwelling, zo karakteristiek voor een beet van dit serpent niet. Ik zie ook geen bloed...

De jongen kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Hij knoopt ook een halsdoek voor neus en mond en nadert.

— Wat is het ? vraagt hij.

Drink eerst een hartige slok jenever voor je verder komt, raadt de Braziliaan hem aan. De lucht is hier niet al te gezond !

— Een slangenbeet ?

— Dat dacht ik eerst, doch die wonden, die huid opgevreten door de wormen, neen... geen dier heeft hieraan schuld, doch wel een boom.

— Een boom ? zegt de jongste ruiter ongelovig.

— Ja, een boom. Maar, kom, we maken ons uit de voeten. Ik zal het je onderweg uitleggen.

De muilezels vertrekken in een drafje. Ook zij willen zo vlug mogelijk ver uit de buurt zijn.

— Heb je nog nooit de boom gezien die geen bladeren heeft doch grote, gele bloemen draagt, vraagt Costa. Wij noemen hem mata cavalo, de boom die het paard doodt. Inderdaad. Een dodend gif dringt in het bloed van het paard, dat zich tegen de stam van die boom schuiert. Het dier wordt dadelijk uit de stoet gestoten, de andere paarden verdragen het niet meer. Zelfs de krengeneters durven het niet meer aanraken, zo giftig is het. Wanneer een paard door die boom gedood werd, kan men er niets meer mee aanvangen. Zelfs de huid is niet meer te gebruiken !

★

De leeuwin met een huid die glanst als zilver, dezelfde die de zieke merrie beet, glijdt stil door het hoge gras en nadert de grazende kudde. Met haar ronde, klare ogen bekijkt ze de paarden en doet haar keuze. Het is een veulen dat ze als slachtoffer heeft uitgezocht. Voorzichtig, al kruipend, komt ze dichter. Soms blijft ze roerloos liggen en draait de kop naar de zoom van het woud, waar ze haar twee uitgehongerde jongen op de gaffelvormige tak van een boom achterliet.

Een opgeschrikte kievit loopt naar de kudde. De paarden rillen, schudden de manen en snuffelen met de kop in de wind. Een merrie heeft de gehate reuk opgesnoven en verwittigt de anderen met dof gehinnik. Ze willen vluchten, doch ze horen de hengst snuiven van woede en bevelend hinniken. De paarden houden stil en bekijken de grote silhouet in het midden van het gras. Met een machtige sprong heeft de leeuwin zich op het veulen gestort. Een paniek maakt zich meester van de stoet. De merries drummen tegen elkaar aan en stampen met de hoeven op de grond. Plotseling springt de hengst op het gevreesde roofdier en valt het aan met machtige hoefslagen. De leeuwin, die het veulen bij de hals greep, houdt slechts het vel tussen haar tanden. Alvorens ze een tweede maal tanden en klauwen in het malse vlees kan slaan, moet ze haar prooi lossen. Een regen van hoefslagen komt op haar neer en ze kan slechts op het laatste nippertje ontsnappen aan Bento's lange tanden. Hijgend en schuimbekkend van woede volgt Bento de leeuwin. Zijn woede moedigt de andere paarden aan.

De leeuwin heeft de terugtocht ingezet. Ze spuwt, slaat als razend met de staart op de grond en werpt zich plotseling op een paard om heel de stoet op de vlucht te jagen. Maar de cirkel sluit rond haar en de aanvallen van de hengst worden nog heviger. De leeuwin bruit van woede en schrik. Ze verwijdert zich kruipend en verdwijnt tussen het hoge groen. Bento sleurt heel zijn stoet in een snelle galop mee. Zodra hij ziet dat een merrie achterblijft, omdat haar veulen niet kan volgen, vertraagt hij het tempo. Dan plaatst hij zich achter zijn stoet en keert zich met gestrekte oren nu en dan om.

Het gekwetste veulen gedraagt zich als een echt wild paard. Het vecht hardnekkig tegen de dood. De beet van de zilverkleurige leeuwin is niet diep, doch het venijn zit er in. Het vlees, rond de wonde, is opgezwollen en ontstoken. De merrie likt de wonde voortdurend, ze zuivert ze aldus en verjaagt de vliegen en de horzels. Al haar zorgen mogen niet helpen. Het veulen wordt zieker. Op zekere dag kan het zich nog nauwelijks staande houden en heeft nog net het vel over de benen. Dan plaatst de moeder zich aan het hoofd van de stoet, de merrie, die anders de troep leidt.

staat haar plaats gewillig af en vooruit gaat het, naar de moerassen toe.

Aan de boord van het moeras gekomen, loopt de merrie diep in het slijk. Ze moet zich inspannen er weer uit te geraken. Ze loopt echter weer in het zuigend slijk en dit zolang tot haar veulen volgt, bevend van schrik op zijn hoge poten. De moeder keert zich bruusk om en stoot haar kop in de flank van het veulen, dat neervalt en spartelt zodat het slijk naar alle kanten opspat. Wanneer het weer opstaat, ligt er een laag slijk op de wonde.

Na enkele dagen is het veulen genezen. Het loopt lustig met de andere paarden mee en op z'n hals merkt men nog slechts een litteken, waarvan het droge slijk afvalt...

★

De hemel hangt grijs over de uitgestrekte vlakte, geen enkel stukje azuur blijft nog over. Het begint te regenen. Ditmaal is het echter geen stortvlaag. Het regent zacht en gestadig, alles ziet grijs.

Dag aan dag en nacht aan nacht valt de regen. Hemel en aarde zijn in elkaar versmolten. Er zijn geen paden en geen wegen meer. De rivieren zijn uit hun bedding getreden, overal borrelt het troebel water op.

De kudden zijn naar de hoogten gevlucht en voeden zich met de bladeren van het kreupelhout. Een uitgestrekt meer met kokend water omringt hen.

Eindelijk jaagt een stormwind het grijze wolkengordijn uit elkaar en de zon baant zich een weg door de wolken en zendt haar stralen over de bruine wateren..

Onder de zengende zon verdampt het water van het meer. Iedere dag daalt het waterpeil, eilandjes komen te voorschijn en hier en daar rijzen bomen met verrotte bladeren uit het water op.

De paarden snuiven, schudden het lichaam krachtig, strekken de hals en snuiven de lucht op. Dan gaan ze op weg. Ze draven door de vlakten, waar het water zich teruggetrokken heeft en het gras bruin ziet en rot. De veulens zijn weldra vermoeid van die afmattende tocht, doch de leidster vervolgt haar weg naar het Westen, naar de beboste heuvels.

★

Bento die vrij, wild en ongenaakbaar over de campo zwerft en de geur van de mens haat, drijft zijn stoet naar een dorp. Een innerlijke drang, die hij zelf niet kan thuiswijzen, spoort hem daartoe aan. Hij zoekt de vriendschap van een mens, van een mens die hij nog vaag herinnert. Hij zoekt de énige mens waaraan hij gehoorzamen wil.

Rond de hutten is alles stil. De mensen blijven binnen met een schotel zwarte bonen en maniokbloem voor zich. Enkele honden zwerven rond de hutten. Ze moeten op dit uur niet meer waken en zij bedelen of stelen hun voedsel. Er liggen krengen genoeg in de omgeving.

Een houten schutsel kraakt en een grote hond met borstelige pels springt buiten. In zijn muil houdt hij een groot stuk vlees.

Een hele litanie vloeken weerklinken, een deur wordt opengerukt :

— Lelijk beest, schreeuwt Caboclo, wacht ik zal je leren het vlees van je meester te stelen ! Hij bukt zich en raapt een handvol grote keien op. De hond is intussen reeds ver en slokt gulzig die onverhoopte buit op. Razend van woede is de man in zijn hut terug gekeerd.

— Ditmaal ga ik het je betaald zetten, grinnikt hij, en daar ratelt het schot van een ouderwets geweer, als een donderslag over de prairie. Fluitend vloog het lood weg en de weerslag heeft de man tegen de muur van zijn hut gesmakt.

Huilend sleept de hond zich in het kreupelhout.

Bij dit schot is Bento met zijn stoet gevlucht. Hij galoppeert doeloos recht voor zich uit met rechtopstaande haren en ogen waarin een wild vuur gloeit. Dan stopt hij, keert zich naar de hutten en snuift de wind op. De paarden zijn weer gerustgesteld en grazen. Bento blijft echter op zijn hoede...

Daar hoort hij een licht gekraak in het kreupelhout. Hij hinnikt zacht en in een oogwenk zijn al de paarden rond hem geschaard en wachten op het vertreksein. De hengst strekt de leden, een rilling loopt hem langs de rug. Hij kijkt strak naar de zoom van het woud. Een langgerekt gehuil komt uit het groen. Bento en zijn gezellen willen vluchten. Ze werden reeds zo dikwijls door honden opgejaagd. Zij kennen de reuk en de stem van die vierpotige vijanden, de trawanten van hun andere vijand, de mens, maar al te goed.

Het gehuil houdt aan en daar ligt zoveel pijn en wanhoop in, dat de paarden hun galop vertragen en zich weer omkeren. Daar komt een grote, grijze hond uit het dichte groen te voorschijn. Als hij de paarden ziet, huilt hij gedempt, laat zich vallen en begint zijn wonden te likken.

Bento bekijkt de hond met grote verbazing. Hij strekt de hals om de reuk van de onbekende beter op te snuiven. Dan duikt er in zijn geest een vage herinnering op... Hij stampt op de grond, snuift en hinnikt.

De hond heeft de snuit tussen de voorpoten gestoken en bekijkt het paard met steelse blik. Van tijd tot tijd wendt hij de ogen af, om de andere de tijd te laten hem rustig op te nemen en kwispelstaart. Stap voor stap nadert Bento. De hond huivert, kreunt en laat de tanden zien. Hij is wat bang voor dat grote dier alhoewel hij zich achter de stoet aansleepte om niet helemaal alleen op die oneindige vlakte te zijn...

Bento plant zich met gespreide achterpoten vlak voor de hond, bukt de kop en besnuffelt de hond langs alle kanten. Dan stapt hij wantrouwig rond de grijze hond, snuffelt nog eens en hinnikt zacht. Hij strekt de oren in de hals.

De hond begrijpt dat het grote paard hem niet helemaal vertrouwt. Dan doet Lobo, de halfwilde Braziliaanse hond wat eens Tobby, de geciviliseerde hond met goede manieren, deed. Hij rolt zich op de rug met de poten omhoog en geeft zich over aan de genade van het paard...

Daarmee is het ijs gebroken. Bento komt nu heel dicht en besnuffelt de hond zorgvuldig. Dan drukt hij de snuit onder Lobo's buik. Lobo heft de kop op, besnuffelt zijn nieuwe vriend op zijn beurt en gromt van blijdschap...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

BENTO REDT ZIJN VRIEND

DE KUIFJE'S BON

Bekijk de nevenstaande lijst aandachtig. Bij al deze producten krijg je de KUIFJE's BONS.

Vraag je mama deze producten te gebruiken want :

- **Ze zal er best bij varen en**
- **Dank zij deze producten kan jij een groot aantal KUIFJE's BONS verzamelen.**

ONZE GESCHENKEN

Punten

1. De afdrukplaatjes KUIFJE waarmee je je fiets, je pennedoos, je speelgoed, enz kunt versieren. Volgende reeksen zijn verkrijgbaar
   1. De Scepter van Ottokar
   2. Het Zwarte Goud
   3. Mannen op de Maan
   4. Kwik en Flupke
   5. De Blauwe Lotus
   6. Kuifje in Congo
   Per reeks — 50
2. Prentkaarten KUIFJE (twee reeksen van vijf prachtige onderwerpen) **Per reeks** — 50
3. De prentjes : DE SPROOKJES VAN PERRAULT, een prachtige collectie van acht sprookjes, geïllustreerd met tweehonderd prentjes **Per reeks van 50 prentjes** — 75
4. KUIFJE's briefpapier Omslag met vijf verschillende versieringen ... . — 100
5. KUIFJE's wimpel, driekleurig aan weerszijden bedrukt . — 100
6. Chromo's ZIEN EN WETEN. Reeksen van zes mooie chromo's groot formaat :
   VLIEGTUIGEN, (van de oorsprong tot 1914), reeksen 1 en 2
   VLIEGTUIGEN (types van de oorlog 39-45), reeksen 1 en 2
   LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2.
   SPOORWEGEN, reeks 1
   MARINE, reeks 1
   AUTOMOBIEL, reeks 1
   Per reeks — 125
7. Kaartspel van de KUIFJE's bons : fijn kaartspel, rug in linnen en verpakt in een kartonnen etui .. .. — 150
8. Porte-monnaie KUIFJE in cuiroléine, kleuren die passen bij de portefeuille. Practisch en elegant. Sluit met drukknoop ... ... — 175
9. Portefeuille KUIFJE, twee delen, één kleur .. .. — 200
10. Collectie de ANTWERPSE DIERENTUIN. Omslag met twintig prachtige foto's in relief (prentkaartform.) met speciale bril. **Per omslag** — 200
11. KUIFJE's puzzle, op hout, originele tekeningen uit de albums van KUIFJE en BOBBIE. Standaardformaat ... — 400
12. KUIFJE's puzzle, groot formaat ... ... — 500
13. Blokjesspel KUIFJE, waarmee je zes tekeningen van Hergé kunt samenstellen . — 500
14. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers) ... — 500

★

OPGELET !

In dit nummer staat een **Kuifje's bon.** Ben je abonné, staat er ook een op het adresbandje van je blad.

Voeg ze bij je collectie !

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

Teddy is uit het verbeteringshuis ontsnapt. In het cirkus vindt hij Maggy en Pom weer. Maggy wordt door de « Hartvreter » slecht behandeld en wil met Teddy de wijde wereld in trekken...

De volgende dagen wagen Maggy en Teddy het groot avontuur. Het spreekt vanzelf dat ze een grote omweg maken, telkens ze van ver een gendarm, veldwachter of politieagent zien...

Niemand te zien ! Kom maar !

Wanneer we aan het groot bos zijn, dat je hier ziet, zoeken we een fijn plekje met mals gras en een bron...

En ik bouw er een hut, Maggy !

Ja, en ik zorg voor de keuken. Ik zoek vruchten in het bos en ik pluk bloemen...

Terwijl Teddy de mensen vlucht uit schrik, dat ze hem zijn kostbare vrijheid opnieuw zullen roven, leest iedereen zijn heldendaad en looft zijn moed...

NA DE BRAND VAN HET GESTICHT V

In onze vorige uitgave brachten wij onze lezers een trouw en gedetailleerd verslag over de vreselijke brand in het Verbeteringsgesticht. Teddy, de knaap die zijn makkers redde, blijft nog steeds onvindbaar. De opzoekingen worden echter ijverig voortgezet. Commissaris Clarys was zo vriendelijk ons volgende bijzonderheden te melden :

« Wij zijn dadelijk naar » het Circus Tokburger » gegaan, waar Teddy » voordien te werk gesteld » was. Daar wachtte ons » een grote verrassing. » Niet alleen het ezeltje » van de jongen was ver- » dwenen, doch ook Mag- » gy, de kleine amazone. » Ongetwijfeld vluchtten » ze in de eerste morgen- » uren. Het onderzoek » wordt vanzelfsprekend » voortgezet... »

Het heldhaftig gedrag van Teddy wekte overal grote bewondering. Duizenden personen willen hem zien en gelukwensen. Doch, waarom kwam die knaap in dat gesticht terecht ? Waarom nam hij de vlucht ? Op al deze vragen geven wij onze lezers een uitvoerig antwoord...

POM EN TEDDY

Al de moeilijkheden kwamen voort uit het feit... dat Teddy zoveel van Pom, een ezeltje, hield. Op zekere dag besloot de directeur van het cirkus het dier te verkopen en...

(Vervolg. blz. 3.)

UIT ONZE KOLONIE

L

Onz ciale c corresp meldt front... 56 dode gevang in dat waarom Op zek mag er nog gro

Intussen in het Radioinstituut...

Dit was het gesproken dagblad. Het Commissariaat-generaal bij het Parket van Brussel verzoekt ons het volgende te melden : Een jongen, genaamd Teddy, verdween sedert 6 Augustus, 's morgens, uit het verbeteringsgesticht. Ziehier zijn persoonsbeschrijving : gestalte : 1,45 m., tengere lichaamsbouw, vlasblond haar, blauwe ogen. Op het ogenblik dat hij verdween, droeg hij een lange...

... zwarte skibroek, donkergroene pullover en wit hemd. Alle personen die inlichtingen zouden kunnen verstrekken over de vermiste, worden verzocht dit mede te delen op het dichtstbijgelegen politie- of rijkswachtbureau...

... Het is mogelijk, dat Teddy vergezeld wordt door een klein meisje met lange, blonde vlechten en een ezeltje, dat Pom heet.

Hé, hoor je dat ? De persoonsbeschrijving van Teddy !

Hopelijk vinden ze hem niet, hé, papa !

Waarom, jongen ?

Omdat men hem immers kwaad wil doen ! Ik denk dat hij naar de Zuidzee-eilanden gegaan is !

Ons trio komt intussen aan een open plek in het woud. Daar zal niemand hen kunnen vinden...

Prachtig ! Tralalala ! Dat is het plekje waarvan ik droomde ! Hopla, hoplala ! We doen een dansje, Maggy !...

OP TIJGERJACHT

door Kolonel O. K. Kogann

Zwarte strepen lopen over het roestgele tijgerlijf. Zijn buik is wit evenals de binnenkant van zijn poten. Het is een prachtig dier, soepel en wreed.

In 1924 nam ik deel aan een grote tijgerjacht ingericht door de Maharadja van Oedaïpoer. De dienaars van de Maharadja, een honderdtal, dreven het wild in de richting van de jagers. Deze hadden niets meer te doen dan te schieten.

Het was een grootscheepse jacht in Oosterse stijl, maar het is niet aan zulke jacht dat een « echte » jager het meeste genoegen beleeft...

Op zekere dag kwam er een inlandse chef naar me toe, en vertelde dat hij z'n dorp zou moeten verlaten daar de « menseneters » te veel slachtoffers maakten. Ze waagden zich bij dag in het dorp !

DE TIJGER

(Uncia Tigris)

De tijger is met de leeuw het machtigste roofdier ter wereld. Zijn rijk is Azië en je vind hem vooral in India en China. Een tijger meet van de punt van z'n snuit tot de punt van z'n staart 2,50 m. à 3 m. In het begin van mijn jagersloopbaan heb ik er echter een gezien die 3,85 m. lang was ; dat was een koningstijger. De sneeuwtijgers, die aan de voet van de Himalaja wonen, kunnen ook deze lengte bereiken. Hoe verder naar het Noorden, hoe groter de tijgers worden en hoe mooier hun pels is.

Pang ! Pang !... De tweede tijger viel dood neer, doch de eerste had ik wellicht niet goed geraakt en hij kwam naar mij toe gesprongen...

Ik mikte opnieuw, doch viel, door een onhandige beweging, uit de boom. De tijger deed nog een sprong in mijn richting, wankelde dan en viel vóór mijn neus dood neer. Het effect van mijn kogel was blijkbaar slechts met enige vertraging gekomen...

Onnodig te vertellen hoe dankbaar ik was. Nooit van m'n leven zal ik echter de ogen van de tijger vergeten die me vol woede aanstaarden.

Lamme werd door de Indianen als gijzelaar gevangen genomen. Indien Sluwe Vos gehangen wordt door Kieft, zal hij daarvoor moeten boeten. Tijl kan Sluwe Vos echter bevrijden. De musketiers van Kieft sturen bloedhonden op het spoor van de vluchtelingen...

(Wordt voortgezet.)

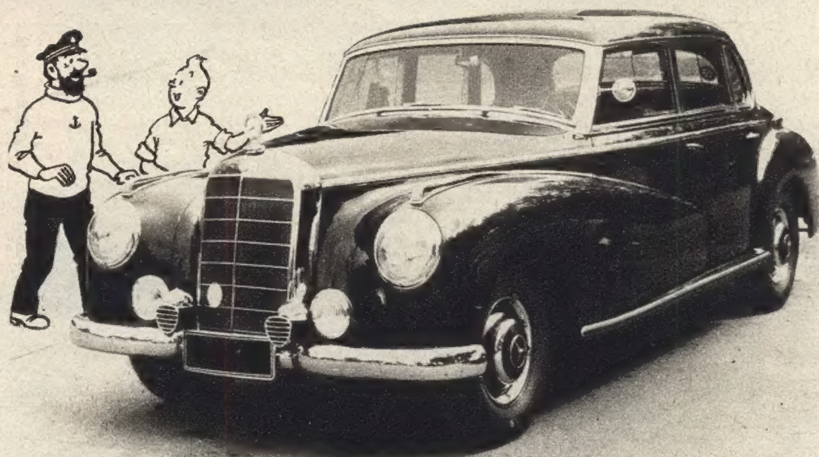
Kuifje maakt een proefrit met de
"MERCEDES 300"

EVEN KENNIS MAKEN

Mercedes is niet alleen een naam uit de autowereld, maar tevens een traditie. Een traditie en waarborg van tot in de puntjes verzorgd werk, schitterende mechaniek, stevigheid en comfort. De twee grootste data uit de naoorlogse geschiedenis van Mercedes zijn :

1948. — De Mercedesfabrieken van Untertürkheim brengen, in hun reeks 170, een Dieselmotor voor personenwagens op de markt.

1951. — De befaamde Mercedes 300 rolt van de montagekettingen. Met een van deze wagens hebben we een proefrit gemaakt. We betreuren het dat we het niet met een fabrieksnieuwe wagen hebben kunnen doen. We danken des te meer de vriendelijke eigenaar van de Mercedes 300 die ons zijn wagen leende om er deze proefrit voor « Kuifje » mee te maken.

DE MECHANIEK

WANNEER je de motorkap van een Mercedes 300 opheft, ontdek je onder de indrukwekkende luchtfilter en de enorme verwarmingsbuizen de prachtige zescylindermotor. Het is waarlijk een plezier, om alleen reeds naar zo 'n prachtig werk te kijken !

Deze motor ontwikkelt 115 P.K. en behaalt, spijts de zeer zware carrosserie (1.700 kg.), de 100 km. in 17 seconden ! Dat kan tellen ! De vierde versnelling geeft niet zoveel rijgenot : ze is te traag. Men zet meer dan 10 seconden om van de 100 km. tot 120 km. te geraken. De 115 paarden geraken enigszins buiten adem.

Die 115 paarden zijn ook zeer gulzig, wanneer ze b.v. aan een gemiddelde snelheid van 80-90 km. per uur moeten rijden. Met minder dan 20 liter doen ze het dan niet. Geen 20 liter water, hoor, en zelfs geen 20 liter mazout, maar 20 liter benzine !

Voor hun versnellingsbak verdienen de constructeurs een pluimpje. Hun versnellingshandle en centraal smeringssysteem is ook piekfijn.

OP DE BAAN

DE Mercedes 300 rijdt op de baan zoals een transatlantieker op de oceaan vaart. Het zachte en nauwkeurige stuur blijft ongevoelig voor de oneffenheden van de wegen. De wagen beantwoordt onmiddellijk aan de minste commando's van de bestuurder.

De suspentie is prima. De vier onafhankelijke wielen schakelen alle oneffenheden van de baan uit.

De remmen zijn krachtig. Maar de rempedaal is zo stram, dat men er dapper moet op drukken om er het volle effekt uit te halen. Sommigen zullen natuurlijk wel van mening zijn dat het beter is goede, maar harde remmen te hebben, dan remmen die je door de voorruit laten gaan, wanneer je er even een voet op zet.

HET COMFORT

DE Mercedes 300 is waarlijk een luxueuse auto. Op gebied van comfort zijn er geen reserves te maken. De prachtige lijn maakt er een aristocratische wagen van. De zetels, de verwarming, de zichtbaarheid, de verluchting, de radio, dat alles laat niets te wensen over, en de reizigers die in een Mercedes 300 stappen, weten dat ze enkele aangename momenten zullen doorbrengen, en zich niet zullen moeten ergeren over allerlei kleine, maar onaangename nadelen die de meeste auto's nu eenmaal hebben.

Ten slotte dient nog vermeld, dat men de wagen van twee reservewielen voorzien heeft. In dagen van tegenspoed, wanneer twee banden het na elkaar, of tegelijkertijd zouden opgeven, kan men dan na een kort oponthoud toch zijn weg verder zetten.

TECHNISCHE STEEKKAART

Motor :
Fiskale P.K. : 16. Effektief vermogen : 115 P.K. aan 4.600 toeren per min. Zes cylinders (85x88) op een lijn. Cylinderinhoud : 2.996. Vier tijden. Compressie : 6,4. Verhouding kracht-gewicht : 15,7 kg. Waterkoeling.

Transmissie :
Vier versnellingen. Versnellingshandle aan het stuur. Achterwielaandrijving.

Vering :
Vier onafhankelijke wielen. Telescopische schokbrekers. Stabilisator. Reservevering in geval van overlading.

Remmen :
Hydraulisch op de vier wielen. Mechanisch op de achterwielen.

Afmetingen :
Lengte : 4,95 m., hoogte : 1,64 m., breedte : 1,83 m.

Gewicht :
1.690 kg.

Maximum snelheid :
160 km. per uur.

Gemiddeld verbruik :
16 liter per 100 km.

Verkoopprijs in België :
338.000 frs.

VOORDELEN

- **Geruisloze motor met uitstekende versnellingen in eerste, tweede en derde.**
- **Goede baanvastheid.**
- **Goed bestudeerde en regelbare vering.**
- **Goede luchtverversing.**
- **Uitstekende zichtbaarheid.**
- **Comfort en afwerking zonder weerga.**

NADELEN

- **Vierde versnelling te traag.**
- **Gebrek aan soepelheid.**
- **Groot verbruik bij hoge snelheid.**
- **Voetrempedaal te hard.**

IN ONS VOLGEND NUMMER DE AVONTUREN VAN

Ridder Arnout

Een boeiend tekenverhaal in kleuren door A. GALLAND, dat zich afspeelt ten tijde van de **KRUISTOCHTEN !**

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

10-9-53

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden hebben hun vijanden Jorgen en Wolff onschadelijk gemaakt. Wolff verklaart hoe hij er toe kwam een verrader te worden...

(Wordt voortgezet.)